

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Ing. et Ing. O. B.**, zastoupen Mgr. Lenkou Bobaj Žváčkovou, advokátkou se sídlem Heršpická 6, Brno, proti žalovanému: **ředitel Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje**, se sídlem Zubatého 1, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2020, č. j. 62 Ad 4/2019 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2019, č. j. HSBM-242-16/2019, žalovaný potvrdil rozhodnutí ředitele územního odboru Brno - město Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 12. 2018, č. j. HSBM-2249-3/2018, a odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl. Žalobce byl uvedeným rozhodnutím uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále též „zákon o služebním poměru“), neboť se bez omluvy nezúčastnil nařízeného instrukčně metodického zaměstnání konzultantů dokumentace zdolávání požárů (dále též „školení“ či „IMZ“), a to dne 23. 10. 2018 na hasičské stanici Brno - Lidická. Tím porušil rozkaz ředitele územního odboru, a nedbalostním jednáním tak porušil povinnost dodržovat služební kázeň podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Za to

mu byl uložen kázeňský trest ve formě písemného napomenutí dle § 51 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že vedoucí příslušníci nejsou povinni udělovat rozkazy písemně. V případě prokazování porušení služební povinnosti však nesou důkazní břemeno stran vydání a doručení rozkazu do sféry dotčeného příslušníka. Nároky na prokázání udělení a doručení rozkazu se přitom liší v případě výjezdu a „klidového stavu“. Jelikož je plánování školení s předstihem typickým příkladem výkonu služby v rámci organizačního řízení, platí pro posouzení, zda byly splněny podmínky vydání rozkazu a sdělení jeho obsahu, striktní kritéria. Krajský soud považoval za prokázané, že vnitřní sdělení ředitele územního odboru Brno - město ze dne 1. 10. 2018, č. 13/2018 (dále též „vnitřní sdělení“) obsahovalo rozkaz, kterým byla žalobci přikázána účast na školení dne 23. 10. 2018. Sporné je pouze to, zda byly žalobci sděleny natolik konkrétní pokyny, aby mohl tento rozkaz splnit. Ze svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce byl sice na ranním rozdělení směny dne 12. 10. 2018 informován o konání školení. Nevyplývá z nich však, zda, kdy a v jakém rozsahu mu byly sděleny podrobnosti o školení či o tom, že mu byl odeslán e-mail obsahující vnitřní sdělení. Vzhledem k tomu, že se školení zúčastnili další příslušníci dané požární stanice (včetně příslušníka směny žalobce), však krajský soud nepochyboval o pravdivosti výpovědi nadřízeného žalobce nrap. J. M., že žalobce dne 18. 10. 2018 informoval i o odeslání e-mailu s vnitřním sdělením obsahujícím detailní informace. Sám žalobce připustil, že jej nadřízený mimo ranní rozdělení směny o školení částečně informoval na chodbě, načež byl rozhovor přerušen výjezdem. Podle krajského soudu byla jedna směna dostačující na to, aby se žalobce přihlásil do služebního e-mailu, kam mu bylo zasláno vnitřní sdělení. Byl-li žalobce již dne 12. 10. 2018 upozorněn na to, že se jej týká „nějaké“ školení, musel vzhledem k doložené praxi předpokládat, že toto školení proběhne v blízké době. Nemohl se naopak legitimně spoléhat na to, že mu bude rozkaz týkající se obligatorní účasti na školení předán v listinné podobě. Krajský soud uzavřel, že se žalobce s obsahem rozkazu neseznámil, ačkoliv byl zpraven o zaslání vnitřního sdělení a měl možnost se s jeho obsahem seznámit. Jeho následná neúčast na školení bez řádné omluvy či zdůvodnění tak byla kázeňským přestupkem.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle něj nebylo prokázané, že mu byl příslušný rozkaz doručen. Nrap. M. mu toliko sdělil, že se bude konat školení, nikoliv že byl vydán rozkaz, podle něhož byl stěžovatel povinen zúčastnit se školení v daném místě a čase. Stěžovatel není povinen sám aktivně vyhledávat rozkazy. Tyto plní až poté, co mu byly uděleny. Krajský soud vzal za prokázané, že nrap. M. stěžovatele informoval o zaslání rozkazu na služební e-mail. Žádná taková komunikace však vedena nebyla. Rovněž nebylo jeho povinností se každou směnu přihlašovat do služebního e-mailu. S ohledem na charakter práce to nečinil, ani mu

pokračování

nebyl takový postup doporučen. Mimo pracoviště se do služebního e-mailu přihlásit nemůže. Proti sobě tak stojí tvrzení stěžovatele a nrap. M. Nelze přitom odhlédnout od toho, že ten byl vázán rozkazem stěžovatele prokazatelně seznámit s vnitřním sdělením. Pokud by to neučinil, dopustil by se sám porušení rozkazu. Jeho výpověď tedy byla motivována snahou neobvinít sám sebe. Přesto krajský soud přijal jeho výpověď nekriticky jako věrohodnou. Výpověď stěžovatele naopak bez logického zdůvodnění zcela pominul. Dále krajský soud nepřiložil dostatečnou váhu dosavadní praxi při udělování rozkazů a tvrzení stěžovatele bagatelizoval. Jelikož nebylo prokázáno, že by byl stěžovatel informován o zaslání rozkazu na služební e-mail, nelze mu klást k tíži, že se do něj při jedné směně nepřihlásil. Povinnost přebírat služební poštu byla příslušníkům stanovena až v roce 2019. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a rozhodnutí žalovaného zrušil, případně věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření označil kasační stížnost za vnitřně rozpornou. Stěžovatel v ní pomíjí hierarchickou strukturu organizace, v níž jsou rozkazy předávány z vyšších struktur nižším stupňům k realizaci. Dle vlastní výpovědi stěžovatel o konání IMZ prokazatelně předem věděl. Stěžovatel od nrap. M. opakovaně obdržel ústně úkol zúčastnit se konkrétního IMZ. Taktéž mu byl daný rozkaz doručen na služební e-mail. Nrap. M. přitom postupoval v souladu se svou běžnou praxí. Další úkony z jeho strany nebyly nezbytné a jsou v bezpečnostním sboru nereálné. Ve správním řízení stěžovatel nenamítal, že byl zahlcen prací a nemohl si na směně dne 21. 10. 2018 předmětný e-mail přečíst. Navíc je tato argumentace lichá, v rámci dané směny se uskutečnily pouze dva kratší výjezdy do hodiny, přičemž směna příslušníka trvala 16 hodin + 8 hodin služební pohotovosti, kdy byl stěžovatel přítomen na služebně. Stěžovatel si daný e-mail mohl přečíst rovněž v den jeho odeslání, kdy byl na služebně, případně následující den ráno. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.)

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru se kázeňským přestupkem rozumí *zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.* Ve smyslu čtvrtého odstavce uvedeného ustanovení se přitom za jednání považuje rovněž *opomenutí konání, k němuž byl příslušník povinen.*

[8] Jednou ze základních povinností příslušníka je v souladu s § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru povinnost dodržovat služební kázeň, která dle § 46 odst. 1

téhož zákona spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.

[9] Ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti.

[10] Vnitřním sdělením ze dne 1. 10. 2018 stanovil ředitel územního odboru HZS Brno - město termín instrukčně metodického zaměstnání (IMZ) konzultantů dokumentace zdolávání požárů (DZP) v rámci pravidelné odborné přípravy jednotek příslušníků HZS, a to dne 23. 10. 2018 od 8:30 hod. Dále stanovil, že účast na uvedeném školení je povinná pro všechny osoby uvedené v přiloženém seznamu, který zahrnoval i stěžovatele a další dva příslušníky jeho směny. Současně velitelům stanic uložil, aby do 13. 10. 2018 prokazatelně seznámili s vnitřním sdělením všechny dotčené příslušníky. Dne 2. 11. 2018 sepsal npor. M. T. oznámení o porušení služebních povinností, jehož se podle něj stěžovatel dopustil tím, že se bez řádné omluvy nezúčastnil uvedeného povinného školení. Podle oznámení mu byla tato povinnost oznámena ústně jeho nadřízeným velitelem nprap. J. M., čemuž byl přítomen svědek pprap. J. S. Rovněž mu byla povinnost sdělena dne 18. 10. 2018 zasláním zprávy na služební e-mail a vnitřní sdělení bylo taktéž dne 3. 10. 2018 vyvěšeno na informační nástěnce, ke které mají všichni příslušníci přístup. K oznámení jsou připojena sdělení nprap. M. a pprap. S. Oba uvedli, že stěžovatel byl na vydání vnitřního sdělení upozorněn při rozdělování pracovních činností směny dne 12. 10. 2018. Dle pprap. S. mu byly sděleny i údaje o čase a místě konání školení. Nprap. M. dále doplnil, že konání povinného školení stěžovateli připomněl dne 18. 10. 2018 ústně s tím, že mu vnitřní sdělení včetně programu přeposle na služební e-mail. K tomu je připojena e-mailová komunikace, z níž plyne, že vnitřní sdělení bylo dne 2. 10. 2018 doručeno nprap. M. Dne 3. 10. 2018 v 9:52 hod. a dne 18. 10. 2018 ve 20:30 hod. přeposlal nprap. M. e-mail obsahující informaci o vydání vnitřního sdělení příslušníkům (včetně stěžovatele) na služební e-mail.

[11] Dne 8. 11. 2018 proběhlo ústní jednání. Při něm bylo stěžovateli sděleno zahájení řízení ve věci podezření ze spáchání kázeňského přestupku a bylo mu umožněno, aby se k věci vyjádřil. Stěžovatel sdělil, že informaci o IMZ dostal ústně od nprap. M. na chodbě, kde byli sami dva, a nejednalo se o rozdělování denní činnosti. Neobdržel však informace o termínu a místu IMZ, jelikož jejich komunikace byla přerušena. Informace mu nebyla sdělena před pprap. S. Dále si neuvědomuje připomenutí školení nprap. M. dne 18. 10. 2018. Doposud mu byly pozvánky na školení předávány v písemné podobě do vlastních rukou. Uzavřel, že s vnitřním sdělením nebyl seznámen.

[12] Dne 5. 12. 2018 rozhodl správní orgán I. stupně, že stěžovatel spáchal kázeňský přestupek, neboť se bez omluvy nezúčastnil nařízeného školení, čímž porušil rozkaz ředitele územního odboru. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání.

[13] Dne 21. 2. 2019 se konalo projednání odvolání stěžovatele, při němž byli vyslechnuti jako svědci nprap. M. a pprap. S. Nprap. M. vypověděl, že nesplnil povinnost seznámit příslušníky s konáním IMZ do 13. 10. 2018, protože první e-mail z důvodu zahlcenosti schránky neodešel. Proto posílání e-mailu opakoval dne 18. 10. 2018 po uvolnění schránky. Stěžovatele informoval rovněž osobně v kanceláři dne 18. 10. 2018 o tom, že mu odeslal výzvu k účasti na školení na služební e-mail. Ten mu měl odvětit,

pokračování

že služební e-mail nebude číst. Před 13. 10. 2018 však probíhalo informování o IMZ opakovaně ústně při hromadném rozdělení úkolů (před celou směnou). Takto byl stěžovatel informován o konání IMZ za účasti pprap. S., který potvrdil, že předání informace zachytil. Nprap. M. nedával informace o IMZ písemně, protože je možno komunikovat služebním e-mailem. Nekontroloval, zda bylo vnitřní sdělení vyvěšeno na nástěнку. Rozkazy udílí ústně a krom toho posílá pokyny i do služebních e-mailů těm, kterých se týkají. Tato praxe platí asi rok. Již si přesně nevzpomíná na to, jak zazněla informace o tom, že si mají příslušníci číst služební e-mail. Je však přesvědčen, že zazněla. Při hromadném rozdělování úkolů obvykle sděluje adresně podrobné informace o události, která má proběhnout. Pprap. S. vypověděl, že dne 12. 10. 2018 zazněla na ranním rozdělení úkolů před celou směnou informace o konání IMZ na učebně Lidická, a to mj. ve vztahu ke stěžovateli, který seděl vedle něj. Nprap. M. udílí rozkazy ústně na ranním nebo večerním rozdávání úkolů. Krom toho je posílá e-mailem. Obvykle je o konání školení adresně vyrozuměn dotčený příslušník a poté za několik dní přijde e-mail s podrobnostmi. Písemně byly rozkazy předávány do zavedení služebních e-mailů. Na směně je počítač.

[14] Stěžovatel využil při jednání dne 21. 2. 2019 možnosti vyjádřit se k okolnostem případu. Uvedl mimo jiné, že nikdy nezpochybňoval, že informaci o školení obdržel. Byl však zvyklý na písemné předávání vnitřních sdělení, jednalo se o běžnou praxi a má za to, že jiný způsob informování nebyl stanoven. Dne 18. 10. 2018 byl sice rozeslán e-mail o IMZ, nicméně do dne jeho konání měl jen jednu směnu, během níž nezaznamenal, že mu byl doručen služební e-mail. Dívá se do něj jednou za čas, neboť do něj chodí výplatní pásky. Mimo práci se do služebního e-mailu nedostane. Zpochybnil, že by nprap. M. tolikrát ústně informoval o IMZ, tento postup se nejeví ani jako logický. Nevzpomíná si, že by visely informace týkající se jeho osoby na nástěnce ani to, že by byl instruován ji kontrolovat. Připustil, že jej nprap. M. informoval o školení na chodbě a možná i před celou směnou. Obvykle nprap. M. informuje celou směnu o tom, že má jít konkrétní osoba na IMZ, nesděluje však konkrétní informace o datu a místě konání. Jelikož byl hovor o konání IMZ s nprap. M. přerušen výjezdem, zapomněl na něj. Ani si nezapsal, že IMZ bude, protože předpokládal, že obdrží pokyn v papírové podobě. Do spisu založil pokyn ředitele HZS s datem 27. 11. 2017 nadepsaný jeho jménem.

[15] Mezi stranami není sporu o tom, že byl vydán písemný rozkaz, podle něhož byl stěžovatel povinen zúčastnit se dne 23. 10. 2018 od 8:30 hod. školení (IMZ). Základem projednávaného sporu je toliko otázka, zda byl stěžovatel s obsahem rozkazu seznámen natolik přesně, aby jej mohl splnit. Krajský soud dospěl na základě důkazů provedených ve správním řízení k závěru, že stěžovatel byl informován nejen obecně o tom, že byl vydán rozkaz, podle něhož se měl účastnit IMZ, ale že byl současně dostatečně obeznámen s tím, že mu byl tento rozkaz v podrobnostech dne 18. 10. 2018 doručen na služební e-mail. Současně uzavřel, že stěžovatel měl možnost i dostatečný prostor se s přesným obsahem rozkazu seznámit. Jestliže se přesto s přesným obsahem rozkazu neseznámil a neuposlechl jej, vlastním nedbalostním jednáním spáchal kázeňský přestupek.

[16] Stěžovatel postavil svou kasační argumentaci především na tom, že neobdržel rozkaz zúčastnit se IMZ. Přestože mu bylo obecně sděleno, že se IMZ bude konat, nebylo prokázáno, že mu bylo následně doručeno vnitřní sdělení obsahující příslušný rozkaz

se všemi podrobnostmi. Podle jeho názoru krajský soud postavil své hodnocení věci pouze na výpovědi nrap. M., že stěžovatele dne 18. 10. 2018 informoval o zaslání vnitřního sdělení na jeho služební e-mail. Tato výpověď je však zaujatá, neboť sám nrap. M. byl podle rozkazu obsaženého ve vnitřním sdělení povinen stěžovatele prokazatelně seznámit s vnitřním sdělením.

[17] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

[18] Předně je nutno odmítnout, že by krajský soud přijal závěr, že byl stěžovateli řádně a v dostatečné formě udělen příslušný rozkaz k účasti na IMZ, pouze na základě nekritického přijetí výpovědi nrap. M. Krajský soud učinil tento závěr na základě několika skutečností, které shrnul především v odstavci 25. napadeného rozsudku. Uvedené skutečnosti přitom nelze chápat izolovaně, nýbrž ve vzájemné provázanosti. I podle Nejvyššího správního soudu pak tyto okolnosti ve vzájemné souvislosti svědčí o tom, že stěžovatel o udělení rozkazu věděl a tento mu byl řádně doručen tak, aby se s jeho obsahem bez problémů seznámil a splnil jej.

[19] Nejprve je nutno poukázat na to, že stěžovatel si byl i podle svých vlastních vyjádření v předstihu vědom toho, že se bude konat školení, jehož se má zúčastnit. Jak již uvedl krajský soud, obdobné rozkazy o povinné účasti na tomto typu školení (IMZ) byly stěžovateli v minulosti doručovány s relativně malým předstihem. Pokud byl tedy stěžovatel poprvé upozorněn na svou budoucí povinnou účast na školení již dne 12. 10. 2018, musel nezbytně předpokládat, že předmětné školení se taktéž bude konat v blízké době. Nadto sám stěžovatel ve svém vyjádření při jednání dne 21. 2. 2019 připustil, že jej nrap. M. informoval o konání nadcházejícího školení a jeho povinnosti se jej zúčastnit minimálně dvakrát (na chodbě a před celou směnou), tedy opakovaně.

[20] Krajský soud nepochybil ani tím, že nepovažoval za důvodnou námitku stěžovatele, že se mohl legitimně spoléhat na zavedenou dosavadní praxi, podle níž v minulosti dostával obdobné rozkazy v listinné podobě. Z provedených svědeckých výpovědí totiž vyplývá, že tato praxe již cca rok neplatila, přičemž pprap. S. upřesnil, že písemně byly rozkazy týkající se školení předávány právě do doby zavedení služebních e-mailů. Oba svědci tedy potvrdili, že přibližně rok funguje předávání tohoto typu rozkazů tak, že jsou dotčené osoby informovány nejprve ústně a poté je jim rozkaz zaslán na služební e-mail. Tuto skutečnost stěžovatel nijak nerozporoval. Jeho kasační tvrzení, že všem příslušníkům byla předávána vytištěná listina s rozkazem, tedy nemá oporu v provedeném dokazování, respektive se týká stavu, který již přibližně rok neplatil. Platila-li po dobu jednoho roku nová praxe (navázaná logicky na zřízení služebních e-mailů), nemohl se stěžovatel objektivně spoléhat na to, že mu přesto bude nadále předán rozkaz v listinné podobě. O existenci služebního e-mailu stěžovatel nepochybně věděl, neboť opakovaně poukazoval na to, že se do něj dívá v souvislosti s doručováním výplatních pásek. Stěžovateli tedy muselo být zřejmé, že v jednotce byla zavedena rovněž elektronická forma komunikace, pro niž byly vytvořeny i příslušné podmínky (služební počítač). Se zavedením služebního e-mailu se pak zcela přirozeně pojí požadavek na pravidelnou kontrolu jeho obsahu, aniž by byl k takovému jednání vydáván nějaký speciální rozkaz. Takový požadavek nepovažuje Nejvyšší správní soud za nikterak přehnaný či zatěžující, a to i při zohlednění charakteru práce stěžovatele, která obnáší rovněž operativní výjezdy

pokračování

a zásahy mimo služebnu. Ostatně, v opačném případě by bylo zbytečné služební e-mail vůbec zavádět. Z provedených svědeckých výpovědí nadto zřetelně vyplývá, že elektronická forma komunikace v jednotce běžně fungovala.

[21] Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že i jen jedna směna v celkové délce 24 hodin poskytovala dostatečný časový prostor k tomu, aby stěžovatel zkontroloval svůj služební e-mail, na nějž mu bylo zasláno vnitřní sdělení obsahující veškeré informace nezbytné k tomu, aby se daného školení mohl zúčastnit (a splnit tím udělený rozkaz). Z ničeho nevyplývá, že by daná směna byla zatížena jinými pracovními povinnostmi, které by kontrolu služebního e-mailu stěžovateli znemožňovaly. Nebylo ani jiným způsobem plausibilně zdůvodněno, proč tak stěžovatel neučinil či učinit nemohl, krom tvrzení, že tak učinit nemusel. Uvedené platí tím spíše, že si služební e-mail obsahující předmětný rozkaz mohl zkontrolovat již v druhé polovině předchozí směny. Stěžovatel se tedy nepochybně s e-mailem obsahujícím vnitřní sdělení mohl včas seznámit. Tento postup od něj bylo možné legitimně očekávat nejen s ohledem na přirozený požadavek kontrolovat obsah služebního e-mailu v rámci plnění běžných pracovních povinností (viz výše), ale v daném čase i vzhledem k tomu, že si stěžovatel byl dobře vědom blízkého se školení i zavedení elektronické formy komunikace v jednotce. Na tom nic nemění, že obecná povinnost kontrolovat pracovní e-mail byla formálně stanovena teprve od roku 2019.

[22] Krajský soud v této souvislosti rovněž zcela správně akcentoval, že i další příslušníci požární stanice Brno - Líšeň, kterým nrap. M. zaslal dne 18. 10. 2018 e-mail s vnitřním sdělením, dané školení absolvovali, a to včetně minimálně jednoho dalšího příslušníka přímo ze směny stěžovatele. I na základě této skutečnosti lze důvodně usuzovat na to, že elektronická forma předání tohoto typu rozkazu v jednotce bez problémů fungovala. Stěžovatel přitom nepředložil žádné přesvědčivé důvody, pro které by předání rozkazu touto formou mělo být právě a pouze v jeho případě znemožněno.

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené přisvědčuje závěru krajského soudu, že stěžovateli byl prokazatelně dne 18. 10. 2018 doručen rozkaz zúčastnit se předmětného školení, který obsahoval nezbytné podrobnosti k tomu, aby jej mohl splnit. Absence stěžovatele na daném školení tudíž nebyla důsledkem nedostatečného předání rozkazu ze strany nrap. M., ale důsledkem vlastního liknavého přístupu stěžovatele k seznámení se s podrobnostmi řádně doručeného rozkazu. Správní orgány proto správně konstatovaly, že stěžovatel spáchal kázeňský přestupek podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť z nedbalosti nesplnil služební povinnost, která pro něj vyplývala z rozkazu ředitele územního odboru.

[24] Stěžovateli lze přisvědčit toliko v tom, že krajský soud nesprávně hodnotil relevanci tvrzení, že jej nrap. M. dne 18. 10. 2018 upozornil na odeslání e-mailu obsahujícího výzvu k účasti na školení. V tomto ohledu se jedná o klasickou situaci „tvrzení proti tvrzení“. Zatímco stěžovatel tvrdil, že mu jeho velitel tuto informaci nesdělil, nrap. M. naopak tvrdil, že se tak stalo. Obě osoby jsou přitom na svých tvrzeních zainteresované. Stěžovatel se svým tvrzením „zprošťoval“ odpovědnosti za nepřečtení služebního e-mailu, nrap. M. pak svým tvrzením dokládá splnění rozkazu prokazatelně seznámit s vnitřním sdělením všechny dotčené příslušníky. Ze správního spisu však dostatečně prokazatelně nevyplývá,

zda došlo k danému upozornění či nikoliv (viz judikatura k otázce prokazování „tvrzení proti tvrzení“, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 2 As 366/2019 - 42 a ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63, či nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16). Vzhledem k nejednoznačnosti skutkového stavu v této otázce nelze uvedenou skutečnost klást stěžovateli k tíži. I přes tento nedostatek však výše uvedené závěry krajského soudu ve své provázanosti obstojí.

[25] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu